

právní názor odvolacího soudu, že jí nepřisluší ani právo vlastnické ani právo spoluvlastnické k vylučovaným předmětům a že na tento případ nelze použítí ustanovení §§ 414, 415 obč. zák. Dovolací důvod není opodstatněn. Ze zjištění nižších soudů plyne, že když žalobkyně prodala v lednu a v březnu 1925 Františku B-ovi kůže, bylo mezi stranami ujednáno, že prodané kůže a i výrobky z těchto koží zůstanou vlastnictvím žalobkyně až do úplného zaplacení kupní ceny. Právem dospěl odvolací soud k úsudku, že výhrada práva vlastnického co do koží byla právně účinnou, že však výhrada práva vlastnického k obuvi z koží těch zhotovené byla bez účinku, poněvadž v době, kdy tato výhrada byla smluvna, obuv z koží nebyla ještě zhotovena, tudíž neexistovala, a žalobkyně si proto vlastnické právo k obuvi vyhradit nemohla. V tom směru stačí odkázat na důkazy napadeného rozsudku, jež nebyly vyvráceny vývody dovolacího spisu. Že žalobkyně nabyla vlastnictví k obuvi zhotovené z koží některým ze způsobů v §§ 425 až 428 obč. zák. vytěčených, nebylo ve sporu ani tvrzeno. K vývodům, že, kdyby takováto výhrada neměla právních účinků, byla by žalobkyně aspoň spoluvlastnicí obuvi, vyrobené Františkem B-em z koží, ke kterým si vyhradila právo vlastnické, jež uznal první soud, a k její výtce, že odvolací soud právně mylně má za to, že na tento případ nelze užítí ustanovení §§ 414 a 415 obč. zák., jest připomenouti toto: Žalovaný domáhal se mezitímním návrhem určovacím toho, by bylo rozsudkem zjištěno, že žalobkyni k exekučně zabaveným předmětům, obuvi, zhotovené z koží, jež dodala B-ovi žalobkyně, nepřisluší právo vlastnické, to jest výhradné právo vlastnické, činící exekuci nepřipustnou. Toho, zda jí přísluší či nepřisluší omezené právo vlastnické nebo spoluvlastnictví, se mezitímní určovací návrh nedotýkal. Proto procesní soud, rozhoduje zatím jen o mezitímním návrhu určovacím, zcela zbytečně si nadhodil a řešil otázku, zda se žalobkyně zpracováním koží, k nimž si vyhradila vlastnictví, stala aspoň spoluvlastnicí výrobků. Řešení této otázky nebylo mezitímním určovacím návrhem, o který v tomto období sporu jediné jde, požadováno a procesní soud nebyl oprávněn zjišťovati trvání nebo netrvání právního poměru, jehož určení žádáno nebylo. Důsledkem toho nemůže se ani dovolací soud obíratí řešením tohoto právního poměru. Jelikož, jak vyloženo, nenabyla žalobkyně k zabavené obuvi práva vlastnického, to jest výhradného práva vlastnického, bylo právem odvolacím soudem rozhodnuto, že jí nepřisluší k zabaveným předmětům právo vlastnické, činící exekuci nepřipustnou, a nebylo tudíž nedůvodnému dovolání vyhověno.

Čís. 8607.

Majitel domu ručí za škodu, zanedbal-li povinnost udržovati cestu ke vchodu do domu ve schůdném stavu. Není třeba, by opomenutí záleželo v nešetření zvláštního policejního předpisu. Povinná péče majitele

domu nepomíjí ani v době, kdy se provádí v domě nebo poblíže domu stavba.

(Rozh. ze dne 4. ledna 1929, Rv I 706/28.)

Žalobce upadl na chodníku před domem, náležejícím eráru, a zlomil si nohu. Žalobní nárok proti eráru na náhradu škody neuznal procesní soud první stolice důvodem po právu, odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu, by dále jednal a znovu rozhodl.

Důvody:

Žalobce napadá rozsudek odvolacího soudu z dovolacích důvodů čis. 3 a 4 § 503 c. ř. s. Dovolání z posléze naznačeného důvodu nelze upřít oprávnění. Jde o náhradu škody. Žalobce tvrdí, že upadl dne 24. ledna 1927 o 3/45 večer na rozježděné, hrbolaté, kluzké a neposypané cestě (chodníku) před obytným domem čis. p. 203 v D., patřícím žalované straně, a že si při tom zlomil pravou nohu v kotníku, a činí za tento úraz a za škodu zodpovědnou stranu žalovanou, poněvadž opomenula jako vlastnice domu udržovati řečenou cestu ve stavu bezpečném pro chodce. Oba nižší soudy zamítly žalobní nárok jednak proto, že cesta není ulicí ani chodníkem, nýbrž částí zbořeniště, na níž dům č. p. 203 stojí, pročez podle policejního řádu žalovaná strana nebyla povinna udržovati prostor před domem jako ulici nebo chodník, jednak z toho důvodu, že žalovaná strana nebyla ani povinna postarati se tenkrát o posypání cesty, poněvadž žalobce doznává, že náledí na cestě nebylo. Než tento právní názor není správný. Jest samozřejmou povinností majitele obytného domu, by, není-li chodníku u domu, udržoval cestu ke vchodu do domu, pokud vede po pozemku patřícím k domu, ve schůdném stavu, t. j. v takovém stavu, by lidé mohli po ní bezpečně do domu vcházeti a z domu vycházeti, a ručí za škodu z opomenutí této povinnosti podle §§ 1293, 1294, 1295, 1297, 1325 obč. zák. Není třeba, by opomenutí záleželo v nešetření zvláštního policejního předpisu, neboť jde tu o povinnost přináležející majiteli domu ze všeobecných ohledů bezpečnostních. Tato povinná péče majitele domu nepomíjí ani v době, kdy se provádí v domě nebo poblíže domu stavba, naopak jest na majiteli domu požadovati za této nebezpečnější okolnosti dbalosti větší, to tím spíše, stane-li se cesta mrazem ještě neschůdnější. Proto jest odmítnouti názor nižších soudů, že žalovaná strana neměla příležitost zaříditi něco, by cesta byla zabezpečena, poněvadž prý si ani žalobce ani kdo jiný z nájemníků domu za trvání stavby na špatný stav příchodu k domu nestěžoval. Posuzuje-li se věc s tohoto právního hlediska, jest třeba zjistiti, v jakém stavu byla cesta v době a na místě, kde se úraz žalobcův udál, zejména, zda byla následkem zamrznutí půdy kluzká, takže bylo třeba posypání nebo jiného bezpečnostního opatření. Toto zjištění se nestalo. Pokud se týče příčinné souvislosti mezi případným špatným stavem cesty a žalobcovým úrazem, bylo dále nezbytno zjistiti,

jakým způsobem došlo k upadnutí a k úrazu žalobcovu, zda uklouzl na hladké půdě, či zda klopýtl přes hrbolec cesty, a na základě tohoto zjištění bude posouditi, zda se žalobce při obyčejné pozornosti mohl vyvarovati pádu. Ani toto zjištění neobsahují rozsudky nižších soudů. Zjištění to jest nezbytné k posouzení, zda a jakou měrou žalobce snad zavinil svůj úraz s právním účinkem §§ 1297, 1304 obč. zák. V první stolici namítala žalovaná strana mezi jiným také, že dům, před kterým úraz se udál a celý komplex pozemků kolem něho nebyl ve správě eráru, nýbrž stavbu provádějícího architekta Viktora B-a. Také k této námitce bude hleděti, neboť žalovaná strana jest hromadnou osobou, která jednati může jen svými orgány a která ručí za zavinění svých zástupců vůbec. Za zavinění jiných pomocníků však jen jako fysická osoba v mezích § 1315. V řečené námitce jest tvrzení, že zástupci žalované strany svěřili úpravu půdy jiné osobě. Řízení v nižších stolicích zůstalo tudíž vadné pro nezjištění skutečností podstatných pro rozhodnutí, a bylo proto vyhověti dovolání, zrušiti rozsudky obou nižších soudů a vrátiti věc soudu první stolice k doplnění řízení ve směrech naznačených a k vynesení nového rozsudku.

Čís. 8608.

Exekuční soud, i když dodatečně seznal, že k rozvrhovému roku nebyli předvoláni všichni věřitelé, kteří podle § 285 ex. ř. měli býti předvoláni, není oprávněn rozvrhové usnesení proto zrušiti, pokud se týče odvolati.

Exekuční řízení nezná rozkladu.

Rozvrhové usnesení nevešlo v právní moc proti účastníkům, jimž mělo býti podle §§ 286, 229 ex. ř. doručeno, avšak doručeno nebylo. Tito účastníci mají právo napadnouti rozvrhové usnesení.

(Rozh. ze dne 10. ledna 1929, R I 1064/28.)

E x e k u č n í s o u d odvolal usnesením ze dne 6. srpna 1928 rozvrhové usnesení ze dne 31. března 1928 jako zmatečné, ježto někteří věřitelé nebyli omylem obesláni k rozvrhovému roku, a uložil věřitelům, by vrátili vyplacené jim peníze. Zároveň ustanovil nový rozvrhový rok na 8. září 1928. K rekursu vymáhajícího věřitele E-a **r e k u r s n í s o u d** napadené usnesení ze dne 6. srpna 1928 zrušil. **D ů v o d y:** Podle § 425 c. ř. s., jenž podle § 78 ex. ř. platí i v exekučním řízení, jest soud vázán svými usneseními, pokud nejsou povahy jen upravující spor. To znamená, že soud nemůže usnesení, jež nejsou této povahy, sám zrušiti, že taková usnesení jen na opravný prostředek mohou býti vyšší stolicí změněna nebo zrušena, že však zůstávají v platnosti, nebyl-li podán opravný prostředek nebo bylo-li usnesení podle stavu věci nejvyšší stolicí potvrzeno. V případě, o nějž jde, nebyl proti rozvrhovému usnesení ze dne 31. března 1928 podán rekurs, rozvrhové usnesení nabylo právní moci. Exekučnímu řízení není znám opravný prostředek rozkladu podle